

Skutky 17,15.-34.

15 Ti, kdo Pavla doprovázeli, ho dovedli až do Athén. Odtud se vrátili se vzkazem pro Silase a Timotea, aby co nejrychleji přišli za Pavlem.

16 Když na ně Pavel čekal v Athénách a viděl, jak je to město plné model, jeho duch se bouřil.

17 Diskutoval tedy s Židy i bohabojnými Řeky v synagoze a každý den také s lidmi, které potkával na náměstí.

18 Debatovali s ním rovněž někteří epikurejští a stoičtí filosofové. Jedni říkali: "Co nám chce ten žvanil povídat?" a jiní: "Zdá se být zvěstovatelem cizích božstev!" (Kázal jim totiž Ježíše a vzkříšení z mrtvých.)

19 Chopili se ho a vyvedli na Areopag se slovy: "Mohli bychom vědět, jaké nové učení to hlásáš?"

20 Zní nám to nějak zvláštně, a tak chceme vědět, co to má být."

21 (Všichni Athéňané i cizinci, kteří tam pobývali, se totiž nezabývali ničím jiným, než aby říkali nebo poslouchali něco nového.)

22 Pavel se postavil doprostřed Areopagu a řekl: "Athéňané, vidím, že jste v každém ohledu velmi nábožní lidé.

23 Když jsem se tu procházel a pozoroval vaše náboženství, našel jsem také oltář, na němž je napsáno: NEZNÁMÉMU BOHU. Nuže, koho ctíte, aniž ho znáte, toho vám zvěstuji.

24 Bůh, který stvořil svět i všechno v něm, je Pánem nebe i země. Nebydlí v chrámech udělaných rukama

25 ani si nedává lidskýma rukama sloužit, jako by něco potřeboval, protože sám všem dává život i dech a všechno.

26 Z jednoho člověka učinil celé lidstvo, aby žilo na celém zemském povrchu. Vyměřil jim určená období a hranice jejich života,

27 aby hledali Boha, zda by se ho snad mohli dotknout a nalézt ho - ačkoli není daleko od žádného z nás.

28 'Vždyť jím žijeme, hýbeme se a trváme.' Jak řekli někteří z vašich básníků: 'Jsme přece jeho rodina.'

29 Když tedy jsme Boží rodina, nemůžeme si myslet, že by se božská bytost mohla podobat zlatu, stříbru nebo kameni, výtvaru lidské zručnosti a důvtipu.

30 Bůh ale přehlédl časy této nevědomosti a nyní ukládá všem lidem všude, aby činili pokání.

31 Určil totiž den, v němž bude spravedlivě soudit svět skrze muže, kterého k tomu ustanovil, o čemž podal každému důkaz, když ho vzkřísil z mrtvých."

32 A jakmile uslyšeli o vzkříšení z mrtvých, jedni se začali posmívat, ale jiní řekli: "Poslechneme si to od tebe někdy jindy."

33 Tehdy je Pavel opustil.

34 Někteří se ale k němu připojili a uvěřili; mimo jiné i Dionýsios Areopagita, žena jménem Damaris a ještě další.

V těchto verších najdeme poučení, jak hovořit o Bohu s nevěřícími. Zdá se, že je jich stále víc a my s nimi neumíme mluvit. Snadno nás odbydou, a tak raději mlčíme, i když máme špatné svědomí. Pojd'me na radu za apoštolem Pavlem.

Pavel přišel do Athén. Vyhledal židovskou komunitu v diaspoře a kázal v synagogách. Do synagog měli pravděpodobně přístup i pohané, protože tam, kde kázal, uvěřili i pohané. Pavel se tedy soustředil na židy.

22 Pavel se postavil doprostřed Areopagu a řekl: "Athéňané, vidím, že jste v každém ohledu velmi nábožní lidé.

První veřejné vystoupení mimo synagogu měl Pavel na Areopagu. Velmi ho rozčílilo modlářství obyvatel Athén. Místní se zaměstnávali jen tím, co nového by kde slyšeli, vyznávali a mluvili o tom dále. Byla zde i skupina filozofů – epikurejci. To byli zastánci materialistické filozofie – užívej si života, vše končí smrtí, Bůh neexistuje, vzkříšení není pravda. Druhá skupina byli stoikové – žij ctnostně, podle etikety, buď krásný, každý

zaplatí za své zločiny, nikoho nesmíš nenávidět, pomlouvat, nikomu ubližovat, buď morální. Tento filozofický směr měl velký vliv na formování křesťanské etikety.

Apoštol jim musel nějak imponovat. Museli z něj cítit autoritu. Pavel se Athéňanům nevzpíral. Měl odvahu, nesl evangelium. Nechal se odvést na severozápad Athén pod Akropolis na pahorek Areopag. Zde zasedal nejvyšší soud. Pavel začal svou řeč tím, že Athéňané jsou velmi zbožní, uctívají mnoho bohů, ale pravého Boha neznají. Pavel o Něm začal mluvit. Bůh není závislý na lidech, je Stvořitelem, všemu dává život. „Já vám hlásám Boha, který pečuje o vás. Vrcholem stvoření je člověk, který má hledat Boha.“ Jak se nám to daří? Slovo hledat odpovídá slovu vyhmátat. Co to znamená? Jaké je naše hledání Boha? Je možné ho nahmatat? Chce se nám vůbec Bůh nechat poznat, nahmatat? Chce. Přišel na zemi ve svém synu. Nechal se chytit, mučit a ukřižovat. Z toho máme představu, že máme Boha v rukou a nemusíme se Ho bát. Ale apoštol Pavel mluví o tom, že Ježíš Kristus vstal, unikl z naší moci a je s námi dál jako živý, neuchopitelný, ale stále blízký.

Tušíme, jak často na svých cestách za Bohem tápeme a hmatáme. Cestu k Němu přestaneme vidět pokaždé, když se upneme na sebe.

Žid 12,2.

Nespouštějme oči z Ježíše, původce a završitele naší víry, který pro radost, ležící před ním, nedbal na hanbu, podstoupil kříž a usedl po pravici Božího trůnu.

Bůh nemluví o tom, že ho uchopíme. Zdá se nám, že máme prázdné ruce, ale On NÁS MÁ v rukou, a to pevně. To je důležité.

Vyznáváme, že nás zvěst o práci apoštola Pavla zahanbuje, leží nám na srdci jen naše věci. Stále se necháváme odvádět od Boha a zastrášovat od práce pro Něj. Dej, Pane, ať jsme lepší, silnější, horlivější. Spoj nás svým Duchem se všemi, kdo se podílejí na tvém díle.